

Michael Van den Abeele

Relax

trampoline

04.06.2016 – 02.07.2016

Hurghada, Rode Zee, Egypte

28 juni 2137

Toen Amset zijn lichaam terug innam, lag het uitgestrekt op het fijne zandstrand. De dunne zwachtels die het onderzoeksteam van Alexandrië rond zijn lichaam had gelaten, beschermden hem van de zonnewarmte. Na Amsets vele reizen doorheen de tijd, hadden de wetenschappers besloten hem wat vakantie te gunnen. Het was niet zeker of deze rust hem überhaupt deugd zou doen, maar de onderzoekers hadden er alleszins zelf nood aan. Hoewel ze iedere dag ontdekkingen deden, hadden ze niet het gevoel vooruitgang te boeken. De verworven kennis riep immers steeds meer nieuwe vragen op.

De vermoeidheid en frustratie van de wetenschappers wisten Amset maar weinig te deren. Wanneer hij op hun vraag naar het verleden reisde om informatie te vergaren voor de historici, sociologen en andere taalkundigen of geografen, kon niemand zijn route op het spoor komen. Hij maakte van deze onwetendheid gebruik om die periodes te verkennen waar hij zelf nieuwsgierig naar was. Het liefst van al flaneerde hij tussen het begin van de 19e en de 20e eeuw. In die periode had de exponentiële ontwikkeling van de wetenschap de Egyptomanie in de hand gewerkt. Het was ook in diezelfde eeuwen dat veel van zijn lotgenoten uit hun laatste rustplaats waren gehaald. Ze belandden in museumcollecties of mochten kabinetten van rijkelui vervoegen.

Het goddeloos geweld en de heiligschennis waarmee mastaba's en piramides waren geschonden of gebalsemde lichaamsresten waren vervoerd, hadden Amset kunnen choqueren. Maar men kan er van op aan dat zijn nieuwe bestaan nooit mogelijk was geweest zonder die vele wandaden tegen de geloofsovertuigingen uit het verleden. De Thebaanse revolutie van genetische bovenmaterialiteit die tot stand kwam aan het begin van de 22e eeuw, had bewezen dat er voor elk celorganisme één of meerdere zielen bestonden. Het volstond een eenvoudig fragment van een dode cel te bewaren om de geest of geesten van een organisme te laten overleven.

De wetenschappelijke gemeenschap had wel moeten erkennen dat de praktijken uit de faraonische tijd tot buitengewone resultaten hadden geleid bij de vrijwaring van zielen. Amset oordeelde dat ze zelfs bevredigender waren dan de cryogene pogingen uit de 20e en 21e eeuw om het metabolisme te stabiliseren. De mummificatietechnieken leken misschien gewelddadig (het verwijderen van de hersenen en van de ingewanden, uitdroging, de nieuwe vorm die men aan het lichaam schonk, het inzwachtelen), maar werden nooit uitgevoerd zolang de persoon nog in leven was. Op die manier bracht men op zijn minst het fysieke leven niet in het gedrang vanuit de hoop om hetzelfde lichaam te kunnen behouden in een verre toekomst.

Bij zijn excursies in het verleden verafschuwde Amset het onverbiddelijke verzet van wetenschappers tegen paranormale fenomenen. Sessies met een medium werden afgedaan als belachelijke farces. Animistische ideeën werden geïnterpreteerd als getuigenissen van primitieve geesten. Iedere opvatting van het universum berustte op de analyse van waarneembare en meetbare fenomenen. Het wetenschappelijke realisme werd beschouwd als een imperium waarvan de grenzen zich voortdurend uitbreidden door de verbeelding te vernietigen en de poëtische kracht te verzwakken.

Vanuit een permanente bekommernis om de authenticiteit te bewaren, werkte de kunstindustrie samen met wetenschappers om voortdurend nauwkeuriger details te bekomen. Een eenvoudig fragment van een brontosaurus skelet volstond om er het algemene uiterlijk van te reconstitueren, tot de kleur en de textuur van zijn huid toe. Omgekeerd werden gebalsemde farao's ontkleed en geanalyseerd onder scanners en X-stralen. Niets mocht overblijven van het mysterie onder het beschermende netwerk van hun zwachtels. De anatomie van de overledenen werd precies beschreven (geslacht, tatoeages, tanden met cariës, ingegroeide teennagels, gehoorproblemen, enz.). Mummies en dinosaurussen kwamen in hetzelfde rijtje terecht van hyperrealistische en populaire producties van superhelden. Ze verloren hierbij elke individualiteit en werden gereduceerd tot karikaturskeletten en groteske figuren. Door deze teleurstelling hoopte Amset heimelijk dat de jacht op het verleden ooit eens zou stoppen. Hopelijk zou men dan meer begrip opbrengen voor de esthetische bekommernissen om zich van de wereld af te zonderen. Wat had hij, samen met zovele anderen, eigenlijk meer gewenst dan als echte dandy's te genieten van het enige dat de eeuwigheid kon doorstaan: de stijl?

SD, Antwerpen, 02.06.2016